

Streda po 3. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na stredu 3.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: môžeme ísť
k Ježišovi počas celého dňa;
Boží plán pre nás; prosiť Pána,
aby konal svoju vôľu.

07.05.2025

JE SOBOTA a Ježiš káže v synagóge v
Kafarnaume. Vzbudí záujem
prítomných, keď hovorí, že Boží
skutok je záležitosťou viery.
Očakávanie narastá, keď im na znak
potvrdenia svojich slov ponúka

chlieb z Neba. A dialóg vrcholí, keď potvrdzuje: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť“ (Jn 6, 35). Pridáva prísľub spojený s požiadavkou: „Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne. A toho, kto prichádza ku mne, neодоžením“ (Jn 6, 37).

Otec nám dáva svojho Syna, aby sme dostali adoptívne synovstvo. Náš príchod k Ježišovi je však slobodný, nikto k nemu neprichádza z donútenia. „Ísť k Ježišovi... môže sa to zdať ako samozrejmá a všeobecná duchovná výzva. Skúsme ju však konkretizovať a položíme si otázky ako tieto: Priblížil som sa dnes pri práci, ktorú som vykonával v kancelárii, k Pánovi? Premenil som ju na príležitosť k dialógu s ním? A s ľuďmi, s ktorými som sa stretol, obrátil som sa na Ježiša, priviedol som ich k nemu v modlitbe, alebo som všetko robil tak, že som sa

uzavrel do svojich myšlienok, tešil sa len z toho, čo sa mi podarilo, a lamentoval nad tým, čo sa mi nepodarilo? Skrátka, žijem tak, že idem k Pánovi, alebo sa točím v kruhu okolo seba? Aký je smer mojej cesty? Snažím sa len urobiť dobrý dojem, udržať si svoje miesto, svoj čas, svoj priestor, alebo idem k Pánovi?“^[1].

„Toho, kto prichádza ku mne, neodožením“ (Jn 6, 37). Prišli sme, aby sme boli s Ježišom, chceme slobodne prijať Otcovo pozvanie v každej chvíli. A ďakujeme mu za toto uistenie, že nás nevyženie, že bude vždy po našom boku, na našej strane. Pán nás povzbudzuje, aby sme začínali a začínali znova tak často, ako to bude potrebné.

„LEBO SOM nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal“ (Jn 6, 38). Cesta, po ktorej Ježiš kráčal, spočívala v tom, že chcel splniť Otcovu vôľu. To je vzor šťastného života. Veď je to Boh, kto silnejšie ako ktokoľvek iný túži po našom večnom i pozemskom šťastí. Naladenie sa na tento plán je najistejším spôsobom, ako toto šťastie vybudovať. Milovať Božiu vôľu neznamená podriaďiť sa svojvoľným pravidlám, ale dôverovať jeho nesmiernej túžbe podeliť sa s nami o svoje šťastie.

A dôverovať Božiemu plánu sa oplatí aj v ťažkých časoch; aj tu je naším vzorom stále Kristus. „Nie je ľahké plniť Božiu vôľu! Nebolo to ľahké ani pre Ježiša, ktorý bol v tomto smere pokúšaný na púšti a tiež v Olivovej záhrade, kde s bolesťou v srdci prijal muky, ktoré ho čakali. Nebolo to ľahké ani pre niektorých učeníkov, ktorí ho opustili, pretože nechápali,

čo je to plniť Otcovu vôľu (porov. Jn 4, 34). Nie je to ľahké ani pre nás, keďže máme denne na podnose toľko možností“^[2].
—.

Vo chvíľach utrpenia si môžeme pripomenúť, že Ježiš hlboko trpel v Olivovej záhrade, svojím ľudským srdcom. Pokušením učeníka, ktorý sa chce vo všetkom páčiť Bohu, môže byť boj bez srdca. Aj keď sa zdá, že v myšlienkach máme jasno v tom, čo by sme mali robiť, dokonca s veľkou istotou, v našom srdci nemusí byť rovnaké odhodlanie a ani naše city nás nepozývajú na túto cestu. Preto musíme hľadať Božiu vôľu aj srdcom. Svätý Josemaría opakoval tieto slová s vedomím, že nikto nechce naše šťastie tak veľmi ako náš Stvoriteľ: „Chcem to, čo chceš ty, chcem to, lebo to chceš ty, chcem to tak, ako to chceš ty, chcem to vtedy, keď to chceš ty...“^[3].
—.

.....

„ČO MÁM ROBIŤ, aby som plnil Božiu vôľu? Najprv prosím o milosť chcieť ju plniť. Prosím Boha, aby ma privádzal k tomu, aby som chcel plniť jeho vôľu, alebo hľadám kompromisy, pretože sa bojím Božej vôle? A môžeme robiť aj niečo iné: modliť sa, aby som poznal Božiu vôľu pre mňa a pre môj život, aby som vedel, aké rozhodnutie mám teraz urobiť, ako mám spravovať svoje záležitosti, atď.“^[4] O to sa pokúšal aj svätý Josemaría: „Keď som pred mnohými rokmi nad touto pasážou rozjímal a uvedomil si, že Ježiš odo mňa niečo žiada — niečo, nevedel som však čo — začal som opakovať strelné modlitby. Čo chceš Pane, čo odo mňa žiadaš? Tušil som, že odo mňa bude chcieť niečo nové a *Rabboni, ut videam* — Učiteľu, nech vidím — ma pohlo, aby som vo vytrvalej modlitbe Krista prosil: Pane, nech sa splní to, čo Ty chceš“^[5].

Tento spôsob konania svätých nás uvádza do ich dôverného vzťahu s Bohom, do tej harmónie túžob, ktorá je cestou k šťastiu. Z tohto dôvodu môžeme prosiť, „aby nám Pán všetkým udelil milosť, aby sme jedného dňa mohli o sebe povedať to, čo on povedal o tej skupine, o tých ľuďoch, ktorí ho nasledovali a ktorí sedeli okolo neho (...): *Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka* (Mk 3, 35). Plnenie Božej vôle nás robí súčasťou Ježišovej rodiny, robí nás matkou, otcom, sestrou, bratom“^[6]. Ježiš nás chce urobiť účastnými na svojich plánoch spásy a lásky; čaká na našu slobodnú, tvorivú odpoveď a dáva nám milosť, aby sme jeho plány uskutočnili. „Vernosť v čase je meno lásky“^[7].

Mária povedala Bohu *áno* nielen pri anjelovom Zvestovaní, ale počas celého svojho života, dokonca aj v bolestných chvíľach Synovho Umučenia. Prosme ju o vnímavé

srdce, ktoré túži po veľkom a šťastnom živote, s ktorým nás chce spojiť Boh.

[1] František, *Homília*, 4-XI-2019.

[2] František, *Homília*, 28-I-2015.

[3] Svätý Josemaría, *Ručne písaná modlitba*, IV-1934.

[4] František, *Homília*, 28-I-2015.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 197.

[6] František, *Homília*, 28-I-2015.

[7] Benedikt XVI, *Príhovor*, 12-V-2010.

sk-sk/article/streda-po-3-velkonocnej-
nedeli/ (22.03.2026)